

den måde, hvorpå den daværende justitsminister rent faktisk forvaltede området.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Fru Lissa Mathiasens forsøg på at drive partipolitik på denne her sag lykkes ikke. Naturligvis ligger der ikke nogen skjult kritik af den tidligere konservative justitsminister. Det, der kan undre, er, at det videnskabetiske komitéssystem skal have hele 2 år til at vurdere, om et forskningsprojekt kan tillades eller ej. Vil Socialdemokratiet fortsat have så lange sagsbehandlingstider vedrørende så oplagte sager? Det synes jeg ærlig talt er centralt i denne sag.

Skal jeg forstå fru Lissa Mathiasens indlæg sådan, at hun forsværer sagsbehandlingstider i Den Centrale Videnskabetiske Komité på 2 år? Skal vi fortsat se den slags behandlingstider? Det synes jeg er det centrale.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nej, jeg kan da godt dele den opfattelse, at det faktisk er ærgerligt og beklageligt, at det skal tage så lang tid. Jeg synes heller ikke, det burde være nødvendigt, men vi må konstatere, at det har det været. Så meget mere ærgerligt er det da, at man ikke fra den daværende justitsministers side var opmærksom på at få det sat i gang i tide. Og det er derfor, jeg undrer mig over de bemærkninger, der er faldet, for man kunne lige så godt have startet i 1990 og sagt: Vi er nødt til at have den tid for at kunne være sikre på, at vi har det rette grundlag, når vi når til folketings-samlingen 1994-95, således at vi er påklædt, når vi skal til at revidere loven, for jeg synes, det er dybt beklageligt, at vi ikke kan gøre det i denne samling. Der er behov for det, der er rejst en lang række problemer, og så meget mere beklageligt er det, at man ikke var opmærksom på, at behovet ville opstå 5 år efter.

Anne Baastrup (SF):

Jeg er enig med de foregående ordførere i, at denne udskydelse af revisionen er utrolig uheldig.

Men så tror jeg nok også, at enigheden stopper, for det er et spørgsmål, om vi egentlig behøver at vente på denne retspsykiatriske, videnskabelige undersøgelse af det helt store omfang for at få afhjulpet nogle af de åbenbare mangler, vi kan se på de lukkede afdelinger. Jeg vil i den forbindelse citere fru Lissa Mathiasen i Det Fri

Aktuelt den 20. juli 1992, hvor man på side 5 kunne læse:

»Der er sket for lidt. Afdelingerne lever ikke op til kravene i et ordentligt samfund. Det er ikke blevet nævneværdigt bedre efter den nye lov. Derfor må der ske noget nu.«

Og i samme avis på side 12 kunne man læse, at hr. Peter Duetoft fra CD mente:

»Man skal være ret naiv for at tro på, at den lov ville ændre noget i praksis: at den ville give bedre fysiske rammer og dermed en bedre dagligdag for de psykiatriske patienter.«

Sagen er nemlig den, at den aftale, som dannede baggrund for fru Lissa Mathiasens accept af ikke at stemme for nogle af CD's og SF's ændringsforslag, var en aftale med justitsministeren – og jeg henviser til fru Lissa Mathiasens referat af denne under andenbehandlingen, Folketingets forhandlinger 1988-89, sp. 9907 – en aftale, der drejede sig om en sikring af opholdsrum og sengestuer på en sådan måde, at patienterne ikke blev tvunget til konstant fysisk nærhed. Det drejede sig om at få sammenholdt det med personalenormering og personaleuddannelse, således at det kunne modvirke, at miljøet blev angst- og aggressionsskabende. Og endelig fremhævede fru Lissa Mathiasen, at der skal sikres mulighed for meningsfulde aktiviteter, mulighed for at komme ud i fri luft og mulighed for at skifte opholdssted i løbet af dagen.

Jeg vil derfor opfordre ordførerne til – og jeg kan forstå, at der er en bred stemning for, at vi i hvert fald handler lidt – at vi i det kommende udvalgsarbejde i Retsudvalget arbejder for, at der i det mindste vedtages ændringsforslag, som reelt sikrer disse syge mennesker ordentlige opholdsrum, ret til at komme ud i frisk luft og tilbud om aktiviteter, og at der satses på uddannelse af personale, så disse syge mennesker på de lukkede afdelinger kan leve i et miljø, der ikke i sig selv skaber angst og aggression. Alt andet er uanstændigt.

Tom Behnke (FP):

Vi er nok nødt til at afvente den undersøgelse, der er sat i gang, inden vi går i gang med en fuldstændig revidering af hele lovgivningen på dette område. Men jeg kan da godt være enig med fru Anne Baastrup i, at man godt kunne tage fat på nogle enkeltområder, nogle af de klart åbenbare urimeligheder, der er i denne lovgivning, og se at få ændret dem. Jeg regner også med, at justitsministeren har hørt det signal.